

Eminescu răsucindu-se în mormânt

"A fost odată ca-n povești,
A fost - de-ar mai fi iară -
Din neamuri tracice, regești,
O prea frumoasă țară.

Și era una pe pământ
Și mândră-n toate cele
Cum e icoana unui sfânt
Și Luna între stele.

Mă doare-n suflet când privesc
La tot ce se întâmplă
Și în mormânt mă răsucesc
Când cuie-mi intră-n tâmplă.

Eu nu mai simt miros de tei
În viața mea postumă,
Nu văd nici vajnici pui de lei.
Doar mucegai și humă.

Luceferi nu mai strălucesc
Când țara e o rană,
Copiii mamele-și bocesc
Că n-au în blide hrană.

Cântat-am graiul românesc,
Această dulce limbă.
Dar astăzi, cei ce-o mai vorbesc
Prin alte țări o schimbă.

Degeaba le-am lăsat cu dor
O "Doină", să tresară!
Trecutul nu e viitor
Și viața li-i amară.

Nici harta nu-i ca-n alte dăți
Din Nistru până-n Tisa;
Moldova-i astăzi jumătăți.
Cât rău făcutu-ni-s-a!

Degeaba scris-am eu scrisori
Din vremuri de urgie
Și m-am rugat de-atâtea ori
Mai bine să vă fie.

Avut-am piatră la hotar
Și-n țara noastră singuri
Cules-am holde din brăzdar.
Acum n-aveți nici linguri...

O, biet popor român sărac
Cu-o țară prea bogată!
Tu vino-i răului de hac
Să nu ți-o vândă toată!

Și dă-i afară pe străini
Cu toți îmburgheziți,
Să nu-ți mai fie-n alte mâini
Guverne și poliții!

Cu trupe de comedianți
Numindu-le partide
Sunteți românii emigranți
Din rai în țări aride.

Pierdut-ați banii țării-n vânt
Și-i goală vistieria.
Mai dați și ape și pământ
Și vindeți România.

Mihai Viteazul v-a lăsat
O țară mai rotundă.
Voi azi ați scos-o la mezat,
Străinii vă inundă.

Aveți întinsul Bărăgan
Și nu aveți o pâine,
Aveți și turme și ciobani
Dar duceți vieți de câine.

Aveți bogații munți Carpați
Și dulcea Mioriță,
Păduri de brazi ce vă sunt frați,
Și flori în poieniță,

Aveți o deltă ca-n povești -
Vedeți să nu v-o fure -
Atâtea ape, atâția pești
Și nu mâncați nici mure...

Nici vii pe deal nu mai zărești,
Livezile se-uscară
Când mărul Țării Românești
Se-aduce de afară.

Nu vine Mircea cel Batrân,
Nici Ștefan, de la Putna
Să vi-l alunge pe păgân
Când voi lăsat-ați lupta!

Albastrul cerului senin
Se-ntunecă mai tare
De-atâția nouri de venin,
De-atâta delăsare.

Nu voi a vă-nvăța de rău
Ci-ncerc a vă-nțelege:
De ani și ani cădeți în hău,
Nimic nu vă mai merge.

Rușine să vă fie-n veac
Că v-ați trădat străbunii
De parcă n-ați fi pui de dac
Ci rude-ați fi cu hunii!

Lăsați pe-ai vostri guvernanți
Să vă înece-n smoală,
Să fiți doar simpli figuranți
Pe scena lor de boală?

Un singur lucru eu voi ști
În lumea care trece:
Urmașul meu român va fi
Și muritor și rece.

Eu nu mai am ce să mai sper.
Vă văd de-atâta vreme
Târându-vă în trai mizer
De griji și de probleme.

Și nici nu pot a mai privi
A voastră neputință.
Mă-ntorc la starea mea dintâi.
Mă-ntorc în neființă."

Luceafărul vorbi profet
Spre neamul lui, spre țară.
Și, lăcrimând, se stinse-ncet.
Muri a doua oară...